

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Liber I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

M. ANTONII MURETI

AD HIPPOLYTVM ESTENSEM

S. R. E. CARDINALEM

AMPLISSIMVM ET

ILLVSTRISS.

VARIARVM LECTIONVM

LIBER PRIMVS.

Tres Isocrates. Cuius sit Hægionis ad Demonicum, indicatum. CAP. I.

LEGANS in primis, & cum saluber-
rimis referta præceptis, tum omnibus
condita dicendi festiuitatibus oratio,
quæ Parænesis ad Demonicum in-
scribitur, non eius scriptoris est, cu-
ius vulgo putatur. nam cum ab Iso-
crate illo qui Socratis & Platonis æqualis fuit, cuiusq.
domus officina eloquentiæ habita est, fluxisse, eiui-
que ingenio elaborata esse credatur, id secus est: quod-
que etiam in aliis contigisse scimus: errorem hic obie-
cit hominibus nominum similitudo. tres enim facun-
di ac disertissimi fuere homines, quibus omnibus idem Iso-
cratis nomen fuit. Vnus is, quem modò diximus: qui
à Socrate commendatur in Phædro; quemque Cice-
ro, dissentiente Bruto, tantoperè laudabat. alter, hu-
ius discipulus: cuius apud Suidam mentio est. neu-
trius autem horum est ea, de qua loquimur, oratio: sed
tertij cuiusdam Isocratis, qui Ciceronis temporibus
floruit. Id ita esse, didici ex Dionysio Halicarnasseo,
qui in

A 5

qui in

qui in aureolo libello De Arte rhetorica, quendam ex ea citans locum, Isocratem ipsius auctorem, suum, & Echecratis, ad quem scribit, sodalem vocat. eius verba sunt: *Ἰσοκράτης μὲν ὁ σὸς ἐταῖρος ἦν ἐμὸς, ὃν Ἐχέκρατες, εἴπερ ἄλλο π, φησὶ χεῖναι προσεῖναι τοῖς ἀπαδ' αἰοῖς ἀνθρώποις, ἐν τῇ περιειρήσει τῆς πρὸς τὸν Ἰππώνιμον, (ita enim legendum est, non, vt in vulgatis libris, πρὸς τὸν Ἰππώνιμον) ἢ φιλοσοφηρίας, ὅπερ ὅτι τὸ προσφθεῖν τῆς ἀπαντῶντας, ὡς αὐτὸς φησι. Locus autem, quem indicauit Dionysius, ita apud Isocratem legitur: *Τῷ μὲν σφόδρ' γίγνε φιλοσοφίης, τῷ δ' λόγῳ ἀποσοφίης. ἐστὶ δ' φιλοσοφηρίας μὲν τὸ προσφθεῖν τῆς ἀπαντῶντας, ἀποσοφηρίας δ' τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείας ἐπιγυῖναι.* Harpocration tamen, qui sit ἐπικτὸς ὄρεθ, exponens, Isocratem Apolloniaten eius, de quo agimus, libelli auctorem facit. at is veteris illius Isocratis auditor fuit: vt apud Suidam est. Hermogenes autem aperte eundem Isocratem huius Parænesicos, & ceterarum orationum, de quibus nulla dubitatio est, quin sint eius qui cum Socrate & Platone vixit. sed magis me ea, quæ supra recitauit, verba Dionysij mouent.*

Mithridatem cum Dionysum Tralliani honoris causa vocarent. Illustratus locus ex oratione pro Flacco. Eius qui Plutarchi συμποσιακὰ interpretatus est, notatus error.

CAPVT II.

MTVLLIVS in oratione pro L. Flacco cum percenseret eas laudes quas Tralliani in Mithridatem, regem populo R. infestissimum, congesterant, ita scribit: *Mithridatem deum, illum patrem, illum conseruatorem Asiae, illum Dionysum, Bacchum, Liberum nominabant.* atque hoc Petrus Victorius admonuit dictum

dictum esse ad Demosthenis imitationem, cuius illa sunt ex oratione De Corona: Οἱ μὲν κατὰ πῦρος Θεπάλου, ἢ ἀναίδωτοι Θεβαῖοι φίλον, δευγέτω, σωτήρα τὸν Φίλιππον ἦσαν. πάντ' ἐπειν ὡς αὐτοῖς. protulit etiam locum ex Athenæo, quo confirmatur, Mithridatem viuum ac videntem, diuinis affectum honoribus. sed cur Liberi patris potius, quàm cuiusquam alij dei nomine honestaretur ille rex, quando de eo sibi non liquere subobscurè indicauit Victorius, ego aperire constitui. Duæ autem eius appellationis causæ à Plutarcho libro primo συμποσιακῶν afferuntur. vna, quòd Mithridates præmium proposuerit, qui plurimum edisset, quique plurimum bibisset: ipseque in vtroque certamine palmam tulerit: utpote qui omnes ætatis suæ homines bibendo superaret. ob id igitur Dionysum vocatum. sed eam causam Plutarchus ipse, vt inanem, commenticiamque, & minus idoneam reprobabat. ac planè, si hæc vera esset, videri poterant Traliani, cum Mithridate, & Dionysum salutarent, non tam ei honorem tribuere, quàm contumeliam facere: quasi ebriosum cum & helluonem ac gurgitem vocarent. quare hæc altera causa putanda est verior. bis eum fulmine appetitum fuisse: ita vt innocuus incolumisque remanserit. nam cum adhuc infantulus in cunis vagiret, collapsum fulmen, fascias, quibus inuolutus erat, exussit, neque tamen ipsum læsit. vestigium modò quoddam ignis in fronte relictum est: quod facillè occultaret coma. rursus cum iam vir esset, ita propinquum ei dormienti cecidit, vt tela in pharetram, quæ haud procul à lecto pendeat, condita conflagrauerint. ipse tum quoque intactus. his expositis, addit Plutarch. Οἱ μὲν ἐν μάντεϊ ἀπεφήναντο, πλείων αὐτὸν ἰχύσειν ἀπὸ τῆς τοξικῆς καὶ μέφης σφαπῶς. οἱ

Ant. Muret
Var. Lectio
LII
25

πᾶς. οἱ δὲ πολλοὶ Διόνυσον αὐτὸν, ἀπὸ τῆς κερραυνοβολίων ὀμιλί-
την ἢ πάθους προσηγόρευσαν. id est. Igitur vates quidem
pronuntiarunt, plurimum ipsum sagittariis, & leui
armatura esse valiturum. vulgus autem ei Dionysio
nomen fecit, ab illis fulminum iactibus: quod ei simi-
le quiddam, atque Dionysio, contigisset. Hanc postre-
mam partem quidam, qui librum illum Plutarchi La-
tinum facere studuit, ita reddidit. Quam ob causam
vates plurimum sagittariorum manu, leuisque arma-
turae copiis praestitutum praedixerant. Quamquam
non desunt, qui Bacchi nomen à morbo sideratis ac
de caelo tactis familiare datum illi existiment. quae in-
terpretatio ita est absurda & aliena, ut valde miser,
quid tum illi homini in mentem venerit.

*Locus quidam Ciceronis in Verrem vindicatus à praua
aliorum correctione. Plinij aliter declaratus.*

C A P V T I I I .

V T V N T V R interdum Latini scriptores Graecis
quibusdam vocibus, easque Latinis tamen lit-
teris notant: quod qui non animaduertunt, facile in
errorem incidunt: praecipue cum eae voces eiusmodi
sunt, ut etiam Romanae videri queant. id quod acci-
dit homini in primis erudito explicanti orationes Ci-
ceronis in Verrem. Nam cum Cicero impurum il-
lum hominem a state summa, quo tempore ceteri pra-
tores obire prouinciam, & concurrere consueuerant,
totum se ad nequitiam & ad libidinem contulisse di-
ceret, & tabernacula carbasis intenta velis in littore
collocari iussisse, ubi totos dies cum impudicis mulie-
ribus perpotaret: haud ita multis interiectis verbis, ita
postea locutus est: *Illo autem tempore iste, tametsi ea est
hominis*

hominis impudentia, quam nostis, ipse tamen, cum vir esset Syracusis, uxorem eius parum poterat animo soluto ac libero tot in acta dies secum habere. quorum verborum ille, quisquis est, sensum non videre se dixit: nisi pro, in acta, legatur, in lecto. neque intellexit, Ciceronem, quod antea Romano more lectus dixerat, id postea actam voce Græca, ut videlicet in Sicilia loquerentur, nominasse. notum est autem, Siculos eo quondam sermone vsos, qui è Græcis, Latinisque vocibus permistus esset. Actam verò solitos eos dicere pro littore, etiam Virgilius indicio est, qui illud ipsum littus eo nomine vocauit:

At procū in sola secreta Troades acta

Amissum Anchisen flebant.

Ita igitur actam vterque, ut Terentius, & Cicero ipse urbem Atheniensium, Actu. Sed & S. Ambrosius eadem voce vsus est libro quinto Hexameron: *Qua, inquit, non in acta, nec in litoribus, sed in Atlantici maris profundo feruntur videri.* Neque dissimili modo C. Plinius libro VII. Naturalis historię probata pro pecudibus dixit. eius verba sunt: *In eadem Africa familias quasdam effasimantium Isigonus & Nymphodorus tradunt: quarum laudatione intereant probata, arescant arbores, emoriatur infantes.* non enim quæ familiæ illæ probassent, ea interire affirmavit, sed ut dixi, τὰ αἰσχροῦ.

Horatii locus ex Euripide expressus.

CAPVT IIII.

QVOD Horatius libro primo Epistolarum per-eleganter scripsit, esse verba & voces quasdam, quibus animi morbos lenire ac mitigare fas esset, respexisse ipsum arbitror ad locum quendam Euripidis ex Hip-

Ant. Muret
Varia Lectiones
LIB
21

ex Hippolyto coronato, ubi nutrix Phædræ infan-
 priuigni amore incensam alloquens, admonet eam,
 ut morbum illum suum fortiter ferat: esse enim can-
 tus & sermones quosdam, in quibus insit vis ad eum
 mulcendum ac molliendum. Versus Euripidis hi sunt

Νοσῶσα δ' εὖ πως τ' νόσον κατασπείρου.

Εἶσιν δ' ἐπιφθαί, καὶ λόγοι θελητήεωσι.

Φανήσεται π τῆσδε φάρμακον νόσου.

Horatij autem hi:

Feruet auaritia, miseroq; cupidine pectus?

Sunt verba, & voces, quibus hunc lenire dolorem

Posis, & magnam morbi deponere partem.

non tamen vterque idem intellexit. nam illa de ma-
 gicis carminibus: hic de sermonibus philosophicis
 loquitur, à quibus vera omnium morborum animi
 petenda medicina est. quanquam si quis Euripidem
 quòque idem κατ' ἀλλήωελαν πινά significare voluisse
 censeat, libenter me socium ipsius sententiæ ascripse-
 rim. Gaudet enim poëta ille eiusmodi sententiis, quæ
 neque à populari consuetudine discedant, & philoso-
 phicum tamen intra se aliquid occultent. nam quod
 in versibus Horatij lego, *miseroq; cupidine*, non, ut in
 plerisque libris legitur, *miseraq; cupidine*, in eo ve-
 teres libros auctores habeo, ac præterea, esse id ex Ho-
 ratij consuetudine, nullo negotio probare possum. ita
 enim alibi:

At bona pars hominum decepta cupidine falso,

Nil satis est, inquit. & in Odis:

Nec leues somnos timor, aut cupida

Sordidus aufert.

ut dubitari planè non possit, quin ea vera scriptura sit.

Eiusdem

Eiusdem Horatij locus ex Isocrate propè conuersus.

CAP. V.

VENIT mihi in mentem quorundam eiusdem poëtae versuum è Sermonibus, quibus exponit, quæ primis temporibus vita hominum fuerit, agrestis videlicet, & ferina: utque post, rationis & orationis beneficio, ad ciuiliorem viuendi modum, & humanæ naturæ magis consentaneum venerint: qui quidem versus tantam habent cum Isocrate à quadam eiusdem rei narratione similitudinem & conuenientiam, ut eam poëta non modò imitatus, sed propè interpretatus esse videatur. qua de re ut cuius utriusque linguæ intelligenti existimare liceat, utriusque verba subiliciam. His igitur versibus eam Latinus vates sententiam est executus:

*Cum prorepserunt primis animalia terris,
Mutum & turpe pecus, glandem atque cubilia propter,
Vnguib; & pugnis, dein fustibus, atque ita porro
Pugnabant armis, quæ post fabricauerat vsus:
Donec verba, quibus voces sensusq; notarent,
Nominaq; inuenere. dehinc abstinere bello,
Oppida ceperunt munire, & ponere leges.*

Isocrates autem ita Nicoclem loquentem facit: Ἐγχο-
μένε δ' ἡμῖν ᾧ πείθει ἀλλήλους, καὶ δούλον ποιεῖς ἡμᾶς αὐτὰς ποιεῖ ὡς
αὐτὸν βυλλισθῶμεν, ἔμφορον τῶ θεοῦ δ' ὡς ζῆλον ἀπιδράγημεν. ἀλλὰ καὶ
συνελθόντες πόλεις ἀκίσσαμεν, καὶ νόμους ἐθέμεθα, & quæ se-
quuntur.

*Ciceronis locus ex oratione pro P. Quintio pulchre à
Paulo Manutio correctus.*

CAP. VI.

QUOD si facere nolit, atque inhibuerit eiusmodi
rationibus illum ad suas condiciones perducere: sese
nihil precari, & si quid agere velit, iudicio defendere. Ita
leguntur

Ant. Muret
Varia Lectiones
LIB
25

guntur Ciceronis verba hæc ex oratione pro P. Quinctio in omnibus impressis libris, præterquam in Manutianis. quæ cum corrupta esse constaret, fuerunt, qui pro, *inhibuerit*, reponerent, *instituerit*. At præclare, ut solet, Manutius: de quo viro meritò dubitari potest, plus ne ipse Cicero, an ipsi Cicero debeat. Nam & ipse tractandis assiduè Ciceronis scriptis eam affectus est eloquentiæ laudem, qua vincit omnes: & cum ad ingenium, quo excellit, ad vidisset eam diligentiam, eamque laborum perpeffionem ac tolerantiam, qua vires, ipsamque adeò valetudinem suam, magno nostro omnium, quotquot eum, quia planè nouimus, plurimi etiam facimus, dolore prostrauit; incredibile est, quot ab errorum millibus eos libros felicissimè vindicarit. at ætas nostra mirificam quandam extulit vim hominũ improborum, qui magnam laudem in obreftatione positam putant, neque quicquam cupidius faciunt, quàm ut quicquid possunt, quacunque ratione possunt, et aliena gloria deterant, creduntq. ita se demùm emeruros, si eos qui extant, depresserint. quam rationem grassandi ad famam nemo vnquam sapiens approbavit. sed me amoris quidam astus ab eo, de quo dicere cœperam, abduxit. omnino autem, cum de Paulo Manutio loquendum est, moderari orationi meæ neque volo, neq. possum, neque debeo. alij complures rationem inire poterunt, quot ipsi locos in Ciceroe correxerint: illi aut viui, aut cum paucissimis, licet dicere,

Pauperis est numerare pecus.

in illius igitur libris (tandem enim ad propositum me referam tamen) is, de quo agebam, locus ita legitur: *Quod si facere nolit, atque imbiberit eiusmodi rationibus illum ad suas conditiones perducere, &c.* præclare, ut dixi.

Imbi-

Imbiberit enim est, hoc sibi planè proposuerit, hoc ita in mente ac cogitatione sua defixerit, ut euelli non queat. est autem ita scriptum omnibus litteris, in longè plurimis vetustis codicibus. sed insolentia locutionis fefellerat alios, quæ Manutium non fugit. meminerat enim ita locutum Lucretium lib. III.

Qui petere à populo fasces, seuâsque secures

Imbibit. & libro sexto,

— non quoddâ violari summa deum vis

Posit, ut ex ira pœnas petere imbibat acres.

ut ergo à Laetretio dictum est, *imbibat petere*, sic à M. Tullio, qui eum poëtam studiosissimè legerat, *imbiberit perducere*. Vfus eodem modo & Liuius libro secundo Annalium: *Neque memor eius, quod initio consulatus imbiberat, reconciliandi animos plebis.*

Epitheton, quo Corinthum ornauit Horatius, è Græcæ voce expressum videri.

C A P U T V I I.

BIMAREM Corinthum cum diceret Horatius, non dubito quin exprimere voluerit Græcam vocem ἀμφιθάλασος. est autem ea vox non admodum frequens, proba tamen & antiqua: vsusque ea est Xenophon, cum urbem Atheniensem commoditates celebraret, doceretque, eam opportuno admodum locositam ad importanda & exportanda quæ opus foret. ita enim loquitur: Καὶ μὴν ἡ ἀπείρουτος γε ἔσται, ὁμῶς ὡσπερ ἡ πᾶσιν ἀνέμοις περιβάλλεται τε ὡν δέει, καὶ ἀποπέμπεται ἀβέλει. ἀμφιθάλασος γὰρ ὄζει. Hoc eò annotare visum est, quoniam in scholiis Horatianis, quæ abhinc annos quatuor, ad Io. Auansonium V. C. qui tum Romæ Gallorum regis legatus erat, miseram, cum ceterarum urbium epitheta vnde sumpta essent, indicaf-

B sem;

Ant. Mureti
Varia Lectiones
LIB
28

sem : nescio quo modo contigit, vt hoc, quod minime decuerat, pratermitteretur.

Horatij locus, qui multis in libris corruptè legitur, explicatus. CAP. VIII.

VERSVS hi sunt secundo Odarum Horatij:
*Viuet extento Proculeius auro,
 Notus in fratres animi patrum.
 Illum aget penna metuente solui
 Fama superstes.*

quotum qui proximè vltimum antecedit; ita in multis libris legitur:

Illum aget penna haud metuente solui.

constat autem ita correctum esse ab aliquo, qui sententiam quidem videret, sed vim verborum non satis perspiceret: putaretque ita meliùs aeternitatem famæ significatum iri, si particula illa negandi vim habens adderetur. alioqui fore, vt penna firmitatis inesset ea in fama, cuius pennæ solutionem metuere dicerentur. firmitas enim fiduciam, infirmitas metum parit. at ille, quisquis fuit, inani & friuolo argumento delusus est. nam, quia quæ metuimus, refugimus, longissimeque nos ab iis abducimus, factum, vt Horatius pennam metuentem solui dixerit eam, quæ semper longissime ab omni solutione absutura esset. est autem simile illud Virgilij,

Arctos Oceani metuentes aequore tingi.

nam vt metuentes tingi dixit is, quæ nunquam tingerentur: ita hic pennam metuentem solui, quæ nunquam solueretur: Hoc eo libentiùs annotaui, quòd vt alia multa, ita hoc quoque mendum in eos libros, quibus addita sunt mea scholia, operarum negligentia, me absente atque inscio, irrepsit.

Senten-

*Sententia quadam Terentiana ab Aeschylō etiam prolata
ostenditur: & qui eandem continet, Gracus in-
certi scriptoris versiculus indicatur.*

CAPVT IX.

QUOD apud Terentium adolescens amore sa-
cius dixit,

Facile omnes cum valemus, recta consilia egrotis damus:
cuius non dissimulans quiddam Prometheum dicentem
fecerat Aeschylus. cum enim miserum illum & arum-
nosum deum nymphæ Oceanitides reprehenderent,
quod peccasset: ita eum respondentem induxit: faci-
le esse iis qui malis soluti sunt, admonere ac corripere
eos qui aduersis rebus premuntur. Versus Aeschyli, si
quis eos requirit, hi sunt:

Ελαφρόν, ὅς τις πινυμάτων ἔξω πόδεσσι

ἔχει παρ' ἐγείναι, ἰσθμῶν τε τῶν κακῶν

Περίσσοις. id est,

Haud difficile est, pars nulla quem attingit mali,

Monere eos, ac corripere, qui miserius

Urgentur.

tale igitur aliquid eo loco dixerat & Menander. sed &
hunc versum alicubi legere memini:

Ἰγὼς νοσῶντι ἅπαντα πᾶς τις ἰσθμῶν.

*Equitandi verbum quod Euro tribuit Horatius, Eu-
ripidem quoque eodem modo locutum esse.*

CAPVT X.

AVDACI sanè metaphora vsus videtur Hora-
tius, cum Euro vento equitandi verbum tri-
buit. notus est enim ille versiculus,

Per Siculas equitauit vndas.

neque vnquam id, vt opinor, sine veterum exemplo
ausus esset. sed meminerat, Euripidem quoq. eodem
modo

modo locutum esse de Zephyro. itaque fecit more suo, ut, persequendis Græcorum vestigiis, τὸ ἄλλοξως καινόντε καὶ ξενικόν quæreret, seque quam longissimè à trita & plebeia loquendi consuetudine abduceret. quo in genere planè singularis fuit: neque, meo quidem iudicio, Græcas loquendi formas Latinorum pœtarum quisquam vel frequentius, vel fidentiùs, vel feliciùs imitatus est. Locus autem ille Euripidis, quem dico, ita scriptus est in Phœnissis:

Ζεφύρου πνοαῖς ἰππιδουτὸ ἐν ἔργῳ.

Currum pro naui, ut à Catullo, sic & à Græcis pœtis dictum esse. CAP. XI.

ETIAM illud Græcorum exemplo fecit Catullus, ut nauim currum vocaret, in libello De nuptiis Pelei & Thetidos:

*Diua quibus retinens in summis vrbibus arces,
Ipsa leui fecit volitantem flamine currum.*

siquidem apud Æschylum Prometheus in illa longa enumeratione artium, quas à se in vsum mortalium excogitatas & inuentas gloriatur, ait repertum suum esse currus illos nautarum, qui lineis alis vagentur per mare.

Θαλασσοπλευγὰ δ' ἔπις ἄλλ' αἰντ' ἔμεν
Λινόπτερ' εὖρε ναυτίλων ὀχήματα.

Sed & Euripidem eadem figura vsum memini apud quem nuntius, qui Medeam admonet, ut se mandet fugæ, præcipit ei, ut neque id vehiculum spernat, quod nauigandi, neque id, quod terrestris itineris conficiendi causa comparatum est:

Ὡ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένῳ
Μήδεια, φεύγε, φεύγε, μήτε ναῖαν
Λιπῶσ' ἀπὴνλω, μήτ' ὄχρον πεδοστῆν.

Sed hoc quoque, ut totum propè veteris eloquentiæ
chora-

choragium, ab Homero est: qui primus aurigam na-
uis pro gubernatore dixerat: φθέγγατο δ' ἰώιοχον γῆν
καυοπαροισ. & naues, equos maris vocauerat:

Νηῶν ὠκυπέτρων ἐπιβαινέμεν, αἰδ' αἰλός ἵπποι
Ἀνδ' ἐγείσι γέγονον.

*Libidinosarum mulierum, quæ calumniatae sunt eos à
quibus sprete & repudiate erant, exempla octo.*

CAPVT XII.

EXEMPLA octo memini legere, earum mulie-
rum, quæ viros à se impudicè appetitos, cùm eos
ad restringendum libidinis suæ ardorem flectere ne-
quiuisent, calumniatæ sunt postea, tanquam ab ipsis
tentatæ forent: eisque partim creantur ingens pericu-
lum, partim etiam exitium attulerunt. eorum vnum
est in sacra historia, de Iosippo Iacobi filio, qui, cùm
obtemperare hereticiæ, Phutipharis vxori, noluisset;
structis ab ea calumniis in vitæ discrimen adductus
est. atque hoc, vt quod omnibus notum sit, nihil est
neesse pluribus verbis exponere. Hippolytum quo-
que Thesei filium vt Phædra nouerca tentarit: seque
ab eo spretam videns, reuerso ab inferis marito per-
suaserit, eum sibi vim afferre voluisse, (quanquam
paulò aliter est apud Euripidem) vtque castissimus
adolescens crudelissimè ob eam rem discerptus dila-
niatusque sit, & lippis, vt ait Horatius, & tonsoribus
notum est. Sed & Tenni Cycni filio, Neptuni nepoti
idem contigisse memoratur. eius enim ephebi iam,
& vt Græci dicunt, ἐνδρόπαιδιος desiderio tacta no-
uerca Phylonome, seu, vt alij vocant, Peribœa, sermo-
nem cum eo de stupro contulit. Reiecta & repudiata,
inimulauit eum apud patrem, eodem planè modo
quo Hippolytum Phædra. Credulus parens inclusum

B 3 in ca-

Ant. Marten
Varia Lectiones
LII
21

in capsam quandam filium proiecit in mare. tulit
opem Neptunus innocenti nepoti. delataque est capsula
ad insulam Leucophryn: quam cum incolae aperuis-
sent, remque cognosserent: non tantum Tenedon regnum
detulerunt; sed etiam de nomine ipsius, insulam Te-
nedon nominarunt. quin & mortuum coluerunt pro
deo. Eodem modo propè perditus est Bellerophon
ab Antæa Præti vxore: & Peleus a Hippolyte vxore
Acasti. de quibus apud Horatium sunt illa:

Vt Præti mulier perfida credulum

Falsis impulerit criminibus, nimis

Casto Bellerophonti

Maturare necem, refert.

Narrat penè datum Pelea tartaro,

Magnæsan Hippolyten dum fugit abstinens.

Nos autem vtramque siue historiam siue fabulam ali-
bi copiosissime exposuimus. Hippodamia quoque cum
eam auerteret Pelops, siti aliquando correpta esse di-
citur. cumque Pelops, quærens aqua causa descen-
disset e curru, iamque longius abiisset, (magna enim
circum solitudines erant) illa Myrtilum aurigam,
cum quo sola remanserat, sollicitare cepit, ut secum
rem haberet. volebat videlicet, interea dum reuere-
retur Pelops, aliam quandam sitim restinguere. sed cum
Myrtilus morem gerere nolisset: accusatus est apud
reuersum Pelopem, quod ipsam violare conatus esset:
ob idque proiectus in vicinum mare: quod ex eo Myr-
tolum vsurpari cepit. Philostratus libro sexto De Vita
Apollonij, Timasionem quendam Ægyptium à no-
uerca frustra adamatum, deinde illius calumniis so-
lum vertere coactum esse narrat. etsi illa quidem alio
quodam modo, quam cetera, priuignum calumniata
est. Denique Fausta, Maximiani filia, Constantini
Magni

Magni vxor, eodem modo vt Phædra, Crispum priuignum suum accusauit, itaque imperator optimus, sed hac quidem in re non satis consideratus, immerentem filium morte multauit. idemque postea, re cognita, etiam de vxore supplicium sumpsit. Sunt & alia duo exempla non dissimilia in libro De Fluminibus, qui Plutarcho tribuitur; in Hebro, & in Lycorma.

Falsam quandam historiam à Petro Victorio pro vera traditam esse. CAP. XIII.

FALSVM est, quod Victorius tradidit libro duodecimo Variarum lectionum, extitisse quendam capitalem importunumque hominem Athenis, qui dixerit, se, dum regno Athenarum viro die potiri posset, nullum supplicij genus recusaturum: passurumque æquo animo, vt acerbissimis cruciatibus postea afficeretur: omnisque ipsius familia funditus periret. Nam quod putauit id Plutarchum in Solone dicere: declarauit exemplo suo, quamuis eruditos homines excutire & παρορᾶν, vbi aliquid conuiuentes legunt. Nihil enim tale Plutarchus, quale Victorius credit, narrat; tantum, Solonem, cum delatam sibi à ciuibus suis tyrannidem maximo animo reiiceret, & aspernaretur: à multis reprehensum esse, & parum sanæ mentis habitum. aiebant enim, eum, si saperet, accepturum fuisse tyrannida, vel propositis iis conditionibus quas supra exposuimus. Ergo eos reprehensorum suorum sermones his versibus trochaicis includit Solo:

Οὐκ ἔφθι Σόλων βαθύφρων, ἐδὲ βελότης ἀνὴρ.

Ἐθλά γδ θεῶ διδόντῳ, αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο.

Πτεβᾶλων δ' ἄρξαι, ἀρχούτης ἐκ ἀνέσπασε μέγα.

B 4

Δικτυον.

Ant. Mureti
Varia lectiones
LIB
23

Δίκπον, θυμὸν δ' ἀμείψτων, ἢ φρενῶν ἔποσφαλαίς.

Ἥδελε γὰρ κεν κερτίσας, πλεῖρον ἄφρονον λάβειν,

Καὶ περ ἀνδρίας Ἀθηνῶν μῆνον ἡμέραν μίαν,

Ἀσκὸν ὕπερον δεδάρθαι, κ' ἀπιτερέθαι χυθῶ.

Neque ego hæc indicarem, nisi viderem, periculum esse, ne quis Victorij testimonio fretus, ne quaerendum quidem amplius putaret, vera essent, an minus.

Aristotelem in Hippodamo reprehendere do parum bona fide versatum esse. CAP. XIII.

VIDETUR Aristoteles interdum non satis bona fide retulisse eorum sententias, quos redarguere ac reprehendere statuisset. cuius rei liber nunc exemplum proferre vnum, ex quo de multis similibus coniectura fieri possit. Etenim lib. 2. Πολιτικῶν, ubi exagitat eam reip. formam quæ ab Hippodamo Milefio descripta erat, ait civitatem ab eo distributam esse in tres partes; nempe in artifices, in agricolas, & in milites. Κατετιθέσθαι δ', inquit, τὴν πόλιν τὸ πρῶτον μὲν μωκῶνδρον, εἰς τρία δ' μέρη διηρημένῳ. ἐποίει γὰρ ἐν μὲν μέρει, τεχνίτας: ἐν δ', γεωργούς, τρίτον δ' τὸ πολεμικόν, ἢ τὸ ὅπλα ἔχον. quod si verum esset, inscianter sanè, & imperitè se gessisset Hippodamus, qui civitatem sine cōsilio, tanquam corpus sine animo esse voluisset. at verò non ita inconsultus fuerat. extant enim magna ex parte leges ipsius, quæ Aristotelis, hac quidem in re, singularem quandam improbitatem manifestò patefaciant. Descripserat autem ille civitatem tres in partes, quarum primam fecerat eorum qui consilio temp. gubernarent: alteram eorum, qui eandem armis defenderent: tertiam ex iis constituerat, qui artes necessarias exercerent. atque in hanc postremam, & opifices, & agricolas, & mercatores incluserat. Id aded prolatis ipsius verbis

verbis intelligetur. Φαμί δ' ἐγὼ εἰς μοῖρας τρεῖς δις αὐτῶν τῶν
 σύμπτων πολιτείαν, καὶ μίαν μὲν ἐστὶ μοῖραν ἢ ἀγαθῶν, κυβερ-
 νῶντων τὰ κοινὰ. δ' αὐτῶν ἢ ἢ, δυνάμει, τρίτην ἢ, ἢ ἐκπλα-
 ρῶς καὶ χρηστικῶς ἀναγκαίων. ὀνομαζομένη τὸ μὲν πρῶτον πλά-
 τῶν, βελδύκων· τὸ ἕ δεύτερον, ὀπίκων· τὸ ἕ τρίτον, βάναι-
 σον. & aliquanto post: Τῶν ἢ βαναύσων καὶ βιοπονητικῶν, τὸ
 μὲν ὄντι γλώσσων, καὶ πᾶσι τῶν κατεργασίαν τῆς χώρας καταχο-
 λούμενον τὸ ἕ τεχνικῶν, ὄργανα καὶ ἐπιμαχάνηματα τοῖς πᾶσι βίῃ
 ἀνάγκημι ἐπιποιεῖσθαι. τὸ ἕ μεταλαπιδῶν καὶ ἐμπροσθεν, ὅτι
 μὲν ἐν τῇ πόλει σπουδαίοντα, ὅτι τῶν ξένων διάγει· τὰ ἕ, ὅτι
 τῶν ξένων ἐν τῇ πόλει. Sed & cetera si quis attentè con-
 sideret, videbit, non tam multa in iis reprehendenda
 esse, quàm videtur eis, qui, audita tantùm altera par-
 te, pronunciant. sunt autem apud Stobæum ἐν τῷ πᾶσι
 πολιτείας.

*Dura compositionis duo insignia exempla: ex Euri-
 pide vnam, alterum è Sophocle.*

CAPVT XV.

INTER ea quæ duram atque insuauem orationis
 compositionem efficiunt, vix quicquam est, quod
 magis reprehendatur à dicendi magistris, quàm cre-
 bra & continuata eiusdem litteræ repetitio. Itaque in
 Virgilio, *casus Cassandra canebat*: in Terentio, *tantam,*
tam improvisam, & consilia consequi consimilia: in Cice-
 rone, *statua tua stabat*: & *inuisa visa*, & in Cœliana,
inquam quanquam, eiusdemque modi alia in aliis pri-
 mæ classis auctoribus notantur. sed enim quæ duo
 eius rei exempla in duobus optimis ac præstantissimis
 poetis reperi, ea (ita insignia visa sunt) hoc loco pro-
 ponenda esse duxi. eorum vnum Euripidis est: apud
 quem Medea cùm Iasoni exprobraret, illum sua ope-
 ra seruatum esse, ita loquitur:

B 5

Εσωτεί

Ant. Muret.
 Var. Lectiones
 LII
 25

Ἐσοῦσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὄσοι

Ταυτὸν Σωκράτους Ἀρχαῖον σκιάζω.

quorum versuum in priore, crebra illa repetitio litteræ σ, locum etiam comicis iocis ac salibus dedit. siquidem Plato comicus, & Eubulus, eiusdem homo artificij, Euripidem ea de causa urbanissimè tetigisse traduntur. Alterum Sophoclis, & quidem ea in fabula, quæ quasi regnum possidere intertragœdias dicitur. ibi enim Oedipus cum Tiresia iurgans, eique & aurium, & mentis, & oculorum cæcitatem obiiciens, hoc cum versu indignabundus incescit:

Τυφλὸς τὰ τ' ὄτα, πὴν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα εἶ.

vbi cum sæpiùs etiam inculcauerit litteram τ, quàm ille alter litteram σ; tamen Euripides dicacium aculeos expertus est: Sophocles à nemine, quod sciam, notatus. Sophoclei non dissimilis est Ennianus ille, me puero, decantatus in scholis,

O Tite tute Tati tibi tanta tyrannè tulisti.

neque valdè ab eo abludit Homericum illud,

Μηδ' ἐγέροντα κάκον κεκακωμένον.

Coniectura de aliquot locis è libello Demetrii

περὶ ἑρμηνείας.

CAP. XVI.

QVICVNQVE ille Demetrius fuit, cuius est libellus qui nunc omnium manibus teritur, *περὶ ἑρμηνείας*, (non enim mihi facilè quisquam persuaserit, Phalereum esse) vtile profectò nobis, & minimè triuialis doctrinæ plenum ingenij sui monumentum reliquit. neque verò paruum emolumentum Petrus Victorius studiosis attulisse censendus est, cum olim ad eum librum purgandum incubuit: laborq. ipsius, vt semper aliàs, ita hîc quoq. admodum utilis & fructuosus fuit. cuius summi viri exemplo nos etiam in-

citatis

citati, longè quidem ac multùm impari facultate, sed non dispari voluntate, eandem viam sequimur, & veterum scripta, quantum in nobis est, obscura illustrare, deprauata emendare conamur. Igitur quæ, cum eum librum attentè diligenterque legeremus, nobis & correctione aliqua indigere, & non ita difficilè corrigi posse visa sunt, eorum hinc partem aliquam cum studiosis communi fecimus: si fortè nostra quoque industria tam polito scriptori opis aliquid afferri queat. Ipsum autem libri principium scio negotiũ exhibuisse multis, ita enim legitur: *Ωσπερ ἡ πέλοισ διαιρεῖ τῆς μετρῆς, οἷον ἡμμέτρῆς, ἢ ἑξαμέτρῆς, ἢ τοῖς ἄλλοις ἔπο καὶ τῶ ἑρμῆϊαν ἢ λογιῶ διαιρεῖ καὶ διακρίνει τὰ καλέμενα κῶλα.* sed cum absurdum sit, pro metrorum exēplo ἡμμέτρα ponere, pro, οἷον ἡμμέτρῆς, legendum censet, οἷον ἢ διμέτρῆς.

Item, vbi loquitur de iis periodis quæ habent speciem aliquam ἀπὸ θέσεως, cum tamen ἀντίθεσις in eis nulla sit, exemplo quidem hoc Epicharmi vitur,

Τόλα μὲν ἐν τῶν οἷς ἐγὼ μὲν, τίκα ἢ παρὰ τῶν οἷς ἐγὼν.
deinde addit: *τὸ αὐτὸ μὲν γὰρ εἶρη, καὶ ἕδρην ἐναντίον. ὁ δὲ τρέπῃς ἢ ἑρμῆϊας μεμυγμένῃ, ἀντίθεσιν πνα πλανῶν πῖ εἰσικεν.*
quam vltimam partem ita lego: *Ὁ δὲ τρέπῃς ἢ ἑρμῆϊας μεμυγμένῃ ἀντίθεσιν πνα, πλανῶν πῖ εἰσικεν.* Haud ita multo post, vbi de similiter desinentibus verbis disputatur, ostenditurque id ornamentum ad affectus exprimendos inutile esse: vbi legitur, *Ποίαν γὰρ πόλιν ἢ ἑλθεῶν τοιαύτῃ ἔλαλον, ὅπιαν ἢ ἰδίαν ἀπέλαλον;* pro ἔλαλον, libentius legerim, ἀπέλαλον. Vbi de magnifica oratione differitur, cum dixisset scriptor ille, de Aristotelis sententia, pæonicam orationem magnificam esse: pæonica etiam duplicem esse docuit, vnum *περικαταρκτικὸν*, qui quatuor syllabis constet, λόγα prima, ceteris breuibus: eiusque exemplum ponit, *ἠρξάτο* ἢ: alterum, qui superiori

Var. Lect.
Mareus
Varia Lectiones
LIII
28

rioni illi ex altera parte respondeat, & à tribus exorsus breuibus, in longam desinat. huius autem exemplum esse vult, τὰ ἀσβεία. quod quin corruptum sit, dubitari non potest. legi autem debere arbitror, ταρβεία. Exemplum Antiphontis, quo docet, negligentia quadam interdum orationis dignitatem ac granditatem comparari, ita legendum videtur: Ἡ γὰρ νῆσθ' ἰὺ ἐρχομένοις δῆλη μὲν, καὶ πῶρ' ὄθεν μὲν ὅτιν' ἐστὶν, καὶ τραχέια, καὶ τὰ μὲν χεῖρ' ἔργα μὲν καὶ ἐργάσιμα μὲν αὐτῆς ὄσι, τὰ δ' ἀργαὶ πολλὰ συμπερὶ αὐτῆς ἄσις. Paulò post autem, vbi agit περὶ παραπληρωματικῶν, notatque nonnullos qui eis intempstiuè vtebantur: vbi est, καὶ τῶν νυ, καὶ τῶν πρότερον: lego, καὶ τῶν νυ, καὶ τῶν πτε. Vnum si addidero, cetera in aliud tempus reiiciam. vbi enim eos ipsos, quos modò dixi, comparat cum neptis fabularum actoribus, verba, quibus ea comparatio exponitur, ita in omnibus libris leguntur: Οἱ δ' ἄσβεις ἔδ' ἐν ἀναπληρωματικῶν, φησὶ, ἢ σωδισμιον, εἰρήσι τοῖς ὑποκειταῖς, τοῖς τὸ καὶ τὸ πτε ἔδ' ἐν ἐπ' ἄσβεις. quibus in verbis insit fortassis etiam aliquid aliud vitij: illud quidem certè vix dubium est, quin postrema pars ita legenda sit: εἰρήσι τοῖς ὑποκειταῖς, τοῖς τὸ αἰ, καὶ τὸ πτε ἔδ' ἐν ἐπ' ἄσβεις. non quin sciam, τὸ καὶ τὸ, Græcis valere, hoc & illud: sed exempla ipsa, quæ ponuntur à Demetrio, faciunt, vt ad eum, quem dixi, modum legi debere suspicer.

*De forium aperiendarum ratione apud veteres Græcos.
multis Plauti ac Terentij locis allata lux.*

CAPVT XVII.

QVÆSITVM est ex me, cur in Plauti ac Terentij fabulis nunquam ferè quisquam egrederetur domo, vt non antea crepuisse fores dicerentur. Respondi, eas fabulas è Græco conuersas esse, idcircoque quarun-

quarundam consuetudinum, quibus olim Græci vti
essent, impressa in eis extare vestigia. Quod autem
Romæ antiquis temporibus M. Valerius Poplicolæ
frater honoris insigne habuisse dicitur, ut fores ædium
ipsius, non introrsum trahendo, sed in viam publicam
pellendo aperirentur, id quondam in Græcia vulga-
tum fuit: omnesque omnium ædium fores eo modo
pandebantur, quænam igitur periculum erat, ne quis-
piam, qui aut præteriret, aut pro foribus staret, ab im-
pulsâ ianua pelleretur: idè qui exituri erant domo,
solebant prius ipsimet intrinsecus fores ædium sua-
rum percutere: ut illo strepitu admonerentur, qui foris
erant, cauere sibi, atque eatenus abstinere, ut ne læde-
rentur. Hoc à Plutarcho memoriæ proditum est: cu-
ius hæc sunt in Poplicola: *Τὰς ἑλληδικὰς, de ianuis*
loquitur, πρῶτον ἕτως ἔχειν ἀπάσας λέγουσιν, διὰ τῆς κωμω-
δίων λαμβάνοντες. ὅτι κἀπειρήθη φόβος τὰς ἐαυτῶν δύρας ἐσω-
θεν, οἱ ποιοῦναι μέλιντες, ὅπως ἀδραστὶς ἔξω χύοιτο τοῖς παρερ-
χομένοις, ἢ παρερῶσι, καὶ κατὰ λαμβάνοιτο ποιοῦσας τὰς
κλεισιὰς εἰς τὸ σενάπρον.

*Quod de fama Virgilius dixit, idem Callimachum de
Cerere, Homerum de contentione dixisse.*

CAPVT XVIII.

SVSPICARI fortasse possit quispiam, versum il-
lum, qui de fama apud Virgilium lib. 4. *Æneidos*
legitur,

Ingréditurq̄, solo, & caput inter sidera condit,
è Callimacho versum esse, quamuis Callimachus non
de fama id, sed de Cerere dixerat: sed potuit Latinus
poëta, quod de vna dea Græcus dixisset, ad aliam ac-
commodare. versus quidem certè tantùm non ad
verbum expressus est:

Ἰθ, ματῶ

Ant. Mureti
Varia Lectiones
LIII
25

Ἰθματα μὲν χέρσῳ, κεφαλὰ δὲ οἱ ἄλατ' ὀλίμῳ.
 sed tamen verisimilius est totum illum Latini poeta
 locum expressum esse ex iis quæ apud Homerum De
 Contentione dicuntur:

Ἦτ' ὀλίγη μὲν πορῶτα κορύσσει, ἀντὰρ ἔπειτα
 οὐ γενῶ ἐσπέριζε κάρῳ, καὶ ὅππ' ἔβονι βεβαίει.

Quid sibi velit apud Ciceronem in Epistolis ad Atticum
 pastoricia fistula, explicatum. CAP. XIX.

CICERONIS è libro primo Epistolarum ad At-
 ticum verba sunt hæc: Itaque & ludis, & gladi-
 atoribus mirandas ὀπσημασίας sine vlla pastoricia fistula au-
 ferebamus. quo loco ὀπσημασίας vocat plautus, accla-
 mationes, & similia, quibus populus bonum suum
 animum erga quempiam significare solitus erat, & læ-
 titiam, quam ex illius aspectu caperet, ostendere. hoc
 enim Græci vocant ὀπσημαίνεσθαι. vt apud Isocratem in
 Panathenaïco: Καὶ ἡδὲ ἀλλῶν ἰδεῶν ἡδὲ ἐν τῇ ῥητορείᾳ δια-
 λαμπροῦσων, καὶ τῶν ἀκρόντων ὀπσημαίνεσθαι καὶ δορυβέειν ἀναρρη-
 ζεσῶν. sed quod addit, sine vlla pastoricia fistula, id ita
 declarat Paulus Manutius: Pastores qui fistula scien-
 ter vtuntur, ita interdum delectant, vt qui audiunt,
 influentem sensibus voluptatem gestu significant. at
 nos, inquit, populo ita cari sumus, vt ludorum gladi-
 atorumq. consensu mirandas ὀπσημασίας, id est, signifi-
 cationes daret, non vlla pastoricia fistula permotus,
 sed amore studioq. impulsus. quæ declaratio cur mihi
 nullo modo placeat, non dicam. quod mihi verum vi-
 detur, id proponere satis habebō. veritatis enim pro-
 lata lux omnis facilè tenebras dissipabit. Intelligen-
 dum igitur est, non nunquam contigisse, vt cum quis-
 piam alicui parti multitudinis carus & acceptus erat,
 ceteris autem odiosus & inuisus, partim plausu exci-
 peretur,

peretur, partim sibilō. plaudentibus enim iis quos
 aspectus ipsius hilarabat, ceteri sibilabant. Ergo Cice-
 ro ut ostendat, ἰστορημασίαις illas suas eiusmodi non fuisse,
 sed puras omnino, & εὐκλεμεῖς, ait eas fuisse sine
 ulla pastoricia fistula: id est, sine sibilō, cuius similem
 sonum notum est è pastoriciis fistulis reddi. itaque
 Græci in utroque dicunt σείζειν: iidemque interdum
 σείρα, id est pastoriciam fistulam pro sibilō dicunt.
 Hæc cum iam scripsissem: venit ad me Petrus Mori-
 tius Parisiensis, adolescens utriusque linguæ peritissi-
 mus, idemq. omnium artium, quæ quidē ingenuum
 hominem decent, scientia mirificè instructus, quicum
 ego, quàm diu hîc fuit, mea omnia ioca seria, ut dici-
 tur, libentissimè communicabam: cum propè assidua
 quadriennij cōsuetudine raram quandam in eo & ex-
 quisitam eruditionem pari coniunctam bonitate co-
 gnossem. is igitur non modò declarationi meæ calcu-
 lum suū adiecit, verùm etiam, quòd tum in legendis
 Platonis libris De Legibus studiosissimè versabatur,
 locum mihi indicavit, qui eam summopere confirma-
 ret. quem appingere libuit: ut & sententiam stabili-
 tem meam, & iucundissimam magni amici memo-
 riam grata recordatione renouarem. ergo ita scriptum
 est in extremo teitio De Legibus: Τὸ δὲ κέρδιόν τε
 γινώσκει τε, καὶ ἀμὰ γόντα δικᾶσαι, ζῆμιον τε αὐτὸ μὴ πρὸς
 νόμον, ἢ σείραξ ἴσθαι, ἢ δὲ πινεῖς ἀμύσοι βοαὶ πλήθους, καθάρτες τα-
 νύ, ἢ δὲ αὐτὸ κέρτιον ἐπαίνους ἀποδιδόντες: ἀλλὰ τοῖς μὲν γρονόσοι
 αὐτὸ πᾶσι δόντι, δεδομένον ἀκέρδιον αὐτοῖς ἢ σείρας διὰ τέλος,
 παύσει δὲ καὶ παιδαγωγίαις, καὶ πᾶσι πλείω ὄχλω ῥέειδε κοσμήσας ἢ
 νεπέταις ἐγγίγειτο. vbi Plato idem planè σείρα dixit,
 quod Cicero pastoriciā fistulam. Sed quam supra ad
 verbum è Pauli Manutij commentariis declarationem
 descripsi, eam admoneo in iis tantum exemplaribus
 legi,

Pauli Manutij
 Variæ Lektionen
 III
 25

legi, quæ edita sunt antequàm hi libri à me in publicum emitterentur. Nam ab iis quæ biennio post edit, deleta sunt ea omnia: & in eorum locum substituta quædam, quæ cum hac mea interpretatione consentiunt. cuius rei eò admonere lectores volui, ne quis fortè quæ à me, v. suo iure potest, accepit Manutius, ea me ipsi surripuisse suspicaretur. Profiteor enim, me, non more multorum, quicquid ab aliis accepi, id semper ad auctores ipsos referre: cum contra quidam, qui mea impudenter compilauit, compilatum se à me impudentiùs conqueratur.

Alius locus ex iisdem Epistolis declaratus.

CAPVT XX.

Næ hæc quidem satis intelliguntur, quæ posita sunt in Epist. prima lib. secundi: *Prognostica mea cum oratiunculis propediem expecta.* ait enim Manutius, putare se, libellum significari, qui prognostica Ciceronis de rep. cõplecteretur. sed ego malo tenere quod scio, quàm putare quod nescio. Scio autem Cicero-nem interpretatû versibus Arati prognostica: vt constat è libris De Diuinatione. quare nõ habeo dubium, quin ea intelligat. meminit horum etiam libro earundem Epistolarum xv. his verbis: *Equidem etiam pluuia metuo, si prognostica nostra vera sunt. vana enim interpretati.*

Respicit autem ad illos versus:

Vos quoque signa videtis aquarum dulcis alumna,

Cum clamore paratis inanes fundere voces,

Absurdòq, sono fontes & stagna cietis.

qui conuersi sunt ex illis Arateis, sed liberius, id est,

Ciceronis more, *Ἡ μᾶλλον δεῖλαι θύειαι, ὅσροισιν ὄνειαρ,*

Αὐτόθεν ἐξ ὕδατος πατέρες βοῶσι γυένων.

Hic quoq. meam sententiam secutus est Manutius, in libris quos biennio post horum editionem diuulgauit.

M. AN-